

Občasník admirality Gemini - 31. červenec 1985

POZVÁNKA NA KAPITÁNSKOU VÝPRAVU

kdy: 30.8. - 1.9.1985

kde: kempink Ústupky u Sečské přehrady v Železných horách

doprava: individuální, na místo je třeba dorazit 30.8.1985 do 20,00. K dopravě použijte vlak na trasu Praha - Čáslav - Třemošnice, z Třemošnice na Seč autobus. Jízdenky schovat, snad budou cestáky stravování: společné, na páteční večeri vlastní jídlo. Poplatek za stravování bude 40,- Kčs.

S sebou: snad bybylo vhodné přijet v kroji, na surfování šustákovou výbavu, příp. botky do vodky, oblečení do lesa, ešus + lžíci, spinning na lasování, plevky, zápisník, tužka atd. Převaha programu bude na vodě /surfování, plavecký trenink, vodní hry, záchrana tonoucích aj., večery budou vyplněny různými diskusními tématy. Proto je třeba si rozmyslet buď individuálně, případně v kolektivu kapitanátu následující:

- hodnocení letního tábora
- co se nám v oddíle osvědčilo při výchově členů, případně čemu je třeba věnovat pozornost;
- co by bylo vhodné připravit v následujícím roce pro bocmany;
- kdy, kam a jaké kapitánské výpravy;
- v rámci večerního programu bude probírána situace v jednotlivých oddílech Gemini a i v Gemini jako celku. Proto by bylo vhodné si předem v kapitanátu tuto situaci ujasnit, aby admirality byla "v obraze". Zároveň budeme tvořit plán Gemini na rok 1985/86, proto si připravte konkrétní návrhy.

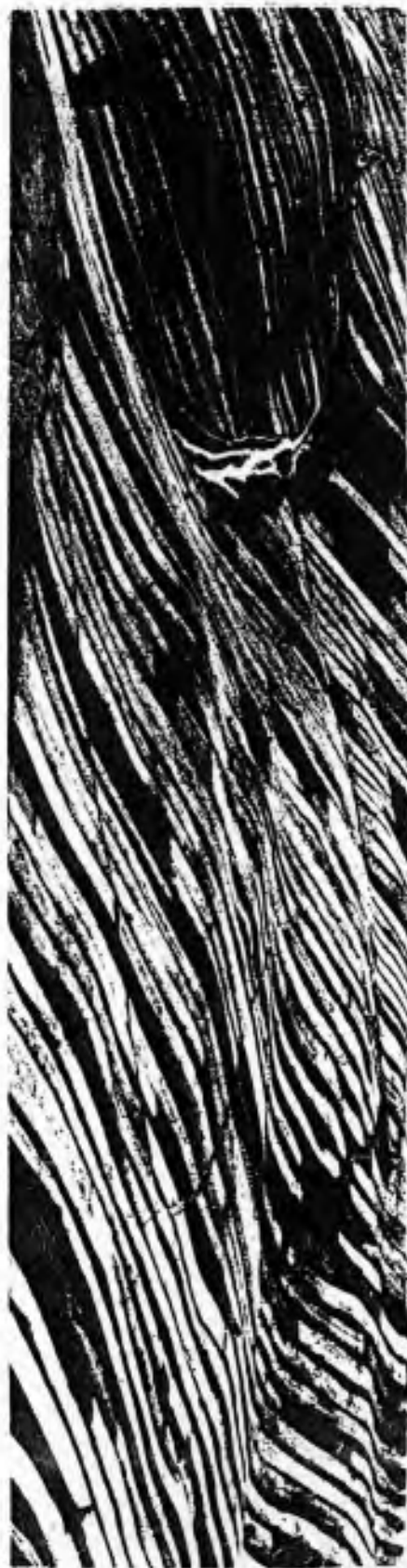
Dovolují si předpokládat, že na této výpravě při večerních programech se bude hýřit aktivitou "k věci", že každý bude představovat určitý názor na projednávané problémy. Zároveň si vzpomeňte, jaké úkoly vplynuly z předchozích admirality vzhledem ke středisku a k této výpravě a snažte se je splnit. Jinak se budu moc zlobit.

Fletcher

„VIDÍME, ŽE VE VĚDÁCH
NEPŘINÁŠEJÍ POKROK TI,
KDO KŘEČOVITĚ LPĚJÍ
NA USTÁLENÉM STAVU VĚCÍ,
NÝBRŽ TI,

KDO USILUJÍ O LEPŠÍ,
KDO SE ODVAŽUJÍ STÁLE MĚNIT VŠE,

*Alto
ze starověkého
Isokrata,*

TÁBOR PROMETHEA

Letošní tábor strávil náš oddíl stejně jako v loni na Cunkově. Vzhledem k tomu, že se během roku podstatně změnilo složení oddílu (z důvodu náboru nováčků a odchodu starších členů), tato skutečnost nikomu nevažila.

Na táboře jsme hráli si na trosečníky, kteří po bouři najdou útočiště v divoké krajině obydlené jen malou hrstkou místních obyvatel (kapitanát). Oproči loňskému roku jsme vynechali stylové oblečení a táborové přezdívký a více než na legendu jsme se orientovali na tábornickou praxi, poznávání přírody a Hiawathovu zkoušku. Ta se na rozdíl od předchozích táborů ujela již od samého začátku a na konci tábora si 7 lidí odnášelo glejt o splnění (nutno přiznat, že 4 byli členy kapitanátu). Nejzajímavějším bodem bylo plnění pera Vigilie, zvláště pak rozhovor s kapitanátem o zadaném tématu. Oproti podmínkám uvedeným v Kurýru jsme povolovali na toto orlí pero kromě sekerky i tužku a papír (čistý, ne pracák).

Vyzkoušeli jsme nový způsob bořování her, posádky dostávaly za umístění kamínky, které si barevně označily. Z nich pak skládaly cestu do civilizace na plastické mapě z přírodního materiálu, na které byly jak hory, jezera a pouště, tak lesy a nakonec město, ke kterému trosečníci putovali.

Negativním jevem na táboře byl nepořádek v kuchyni a okolo ní a někdy chování plavčků k těm nováčkům, kteří jim zrovna nepadli do oka. O našem experimentu, návštěvním dvoudnu rodičů, by se dalo napsat asi to, že to mělo velký přínos pro rodiče, neboť poznali prostředí, ve kterém jejich děti tráví své prázdniny, zku-

sili si službu v kuchyni i noční hlídky. Z hlediska táborového programu to byly dva ztracené dny. Závěr tábora tvořila společná výprava plavčků a úplně nakonec bourání 7 let starého kapa. Na táboře 4 ze šesti nováčků splnili Plavčíka a vznikly nové hodnoty.

Jarka

Letní tábor
Promethea

Cunkov - červenec 1985

TÁBOR

ARGO

Devátý tábor Argonautů byl pojmenován GITHE GUME, což znamená v indiánském jazyce Jezerní vody. Netradiční tábor počtem členů i vedení. V momentě nejvyššího přeplnění tábora nás bylo 21 a z toho 5 stařešinů. Takřka oxfordská uroveň - na 3 členy jeden z vedení. Snad díky tomu klapal program vcelku bez problémů, což vytvářelo pohodu i mezi lidem. Z programu se nám podařilo uskutečňovat náčelnické školy, lesní tělocvičny, v dlouhodobé hře se Argoši měnili od indiánských papoosů až po bojovníky putující za wampunovým pásem. Hiawathovu zkoušku ve ztížené verzi splnili dva a v normálních podmínkách také dva indiáni. Ztíženou verzi vřele doporučuji těm, co už jednou zkoušku splnili; mohou si dokázat ještě víc /podrobnosti ochotně sdělím/. Dále se nám velice osvědčilo zkoumání přírody, noční vigilie /rozhovor, na který není přes den čas/ a putování s "lehkým srdcem", to znamená s co nejméně věcmi věcmi a co nejvíce bez cest.

Pokusit se zhodnotit tábor několika slovy se mi nemůže podařit, ale pro ilustraci mohu napsat návrhy názvů tábora: Tábor Rozcestí, Tábor wampunu přátelství, ... další názvy mi neutkvěly, ale i těchto pár tábor dost charakterizuje. Oddíl dozná po táboře hodně změn, ale jako závěr roku a odraz do nového to myslím nebylo tak nejhorší.

Fotografie z tábora jsou vyvěšeny ve Věži.

Vova

SLOVENSKÉ RUDOHORÍ

Výňatky z knihy Jaroslava Foglara: **Náš oddíl**

Máme například jedno velmi pěkné rušto, kam putujeme jednou za rok. Dá se říci mu název „Oo-ll odvahy“. To proto, že na jedné stránce je výprava, když místo bylo právě oddílem objeveno, zde skočil náš tehdejší člen Vanda Zich z vysokého skalního ostrohu mohutným obloukem přes široký potok do rozlehlé pody protějšího břehu. Jen aby projevil svou odvahu. Nikdo jiný se tehdy podobného skoku neodvážil a každý byl v duchu jistě tak trochu rád, když jsem vyvolal zážek napodobení, aby se nestal žádný úraz. Vanda Zich je dnes dávno dospělý, do oddílu již nepůjde, ale jeho čin a meno žijí v oddíle do dnes — a každý si je vždy připomene. Jakmile se hovoří o nové výpravě do Odolí pověhy.

Neboli: Máme řadu pamětných oddílových písniček a v oddílovém zpěvníku je u každé vždy připraveno, kdo kterou do oddílu přinese a kdy a kde byla poprvé u nás zpívána. A jméno toho, kdo ji přinesl, i všechny ty okolnosti, za kterých se tak stalo, zná každý i z nových členů, třebaže ošidlička

přišla do oddílu s dobrou, když on třeba ještě ani nebyl na světě.

Když šlapeme u nás někdo někomu omylem na nohu, omlouvá se ihned tradičním legracním slovom: „Promiň, he-he!“ (to slůvko „he-he“ musí přitom náležitě a nahlas za sebe vyrazit). To je památkou na Šipa, když našeho dobrého chlapce, dnes nadporučíka československé armády, který se vždy takto — tehdy ale zcela vážně a rozpacitě — omlouval. A co více — ten postižený, komu bylo na nohu šlapnuto, odpoví tímým tradičním slovem, které vzniklo při jiné podobné příležitosti zase ještě o řádku let dříve: „Nic se nestalo — noha pryč.“ A za přehnaného kulhání se od pachatele dupnutí odbehlá.

Ale ne pouze příhody a z nich různé odvozené výroky a názvy jsou tradiční. Tradičními jsou mnohá naše každoročně opakovaná velká poctivá akce („Modrý život“, „Mistr uzlování“, „Boj družin“, hra „Vyzvědění“, třídní výprava o velikonočních, které se nosí tiel jinak než „Velikonoční robnzonáda“, protože také byl nadepsán zápis v kronice o prvních oddílových velikonočních před několika desítkami let, „Souleť tělesné obratnosti“, které je zahajováno každoročně vždy právě o velikonočních, nebo „Vánoční nadílka“, konaná tradičně vždy v neděli před Štědrým čnem).

Tradiční oddílu putujeme i v názvech svých táborů, v našich některých hrách (například „Číslované listěky“), v mnohých zvyklostech, od těch desek na přeměnost, jež nesou název „Škatule“ až po listinu věrnosti, zakopanou na jednom našem památném tábořišti atd.

Všechny ty malé i velké střípky naší minulosti, zvyklosti, vzpomínky a výprávečky (my tradičně říkáme „výprávěny“) vážně i vesele, zbývají celé prostředí oddílu zvláštním odliším, dlejší jej přitažlivým, domáckým, romantickým i důstojným. V oddílech, kde se na tradici nedbá, nikdy se nemůže podobné prostředí vytvořit. Zpam oddílu (zejména sportovní), kde se mladší vidí jen v době tréninku a pak při zápase. Jeli sám jen je upnutí jedině na výsledok zápasu na postup v mezoddílové soutěži, ale jinak k sobě a k oddílu necítí docela žádný ztáh. jednotlivci jsou si blízi, chovají se k sobě velmi často lhostejně, ovšem se jen přitmanými, žádných společných prožitků jsou velmi s úřad a nebarvitě. Tam právě přátelství, podeptané ještě tradicí, nemůže nikdy vzniknout.

Legenda o Láďovi Vilemínovi

Z mnohých dějepisných zázrak a výprávček, které se v našem oddíle udržují o jeho starších oddílových, o bývalých členech oddílu, dávno uplynulých tábořích a jiných věcech z naší historie, je jistě z nejzajímavějších příběh Láďi Vilemína. Jaký je jeho děj?

V kostce asi tento: Když dávno, zamoučen nad svými nedopady zájezdníka — vedoucího, tel jsem do předměstské čtvrti Prahy, ležící na docela opačné straně města, než měl klubovnu náš oddíl. Utápěl jsem se v čimurných náladách, v oddíle se mi nedávila práce tak, jak jsem si představoval, a tak jsem byl už skoro rozhodnut odejít od práce a mládež trvale a navždy.

Měl jsem s sebou velký luk a šípy. Na jednom z nezastavěných plátek této odlehle čtvrti jsem začal s lukem střílet — a brzo jsem byl obklopen hroustem chlapců, kteří zde hráli hádramem kopanou. Při hře po sobě okřikovali, rvali se a ztíčili, až když hru přerušili a já jsem začal předvádět techniku lukostřelby.

Vyprávěl jsem jim přitom o našem oddílu, slovo dalo slovo — a jeden z chlapců, tehdy mi ještě zcela neznámý Láďa V., se přiblížil do našeho oddílu. Obětavě pak jezdil přes celou Prahu do naší klubovny, vášnivě se zakousl do celé naší činnosti — a co více: pod vlivem našeho prostředí odložil veškerou svou klukovskou hrubost a neslušné výrazy, stal se vzorem mnohým chlapcům celým svým vystupováním. Pak dokonce získal pro oddíl, který tehdy skomíral na nedostatek členstva, ve své čtvrti ještě početnou partu kamarádů, ze kterých vznikla nová družina. A mně došlo nevědomky znovu takovou chuť do další práce s oddílem, že všechny moje černé myšlenky na odchod od něj natrvalo zmizely.

Během mnohých dalších let chlapci dorůstali, starší odcházeli, noví je nabírali, dorostla a postupně odešla i družina Láďi Vilemína, který se pak odstěhoval s rodiči z Prahy. Ale vzpomínky

na něj, na jeho příchod z nám, na jeho dodání mně nové chuti do práce v poslední době a vše další kolem něho, to v oddíle zůstalo a v dalším podání se traduje pořád dále a dále.

A jednou za dva, či za tři roky jdeme s nově přibylými členy oddílu, kteří mají hlubší zájem o jeho minulost a jsou do oddílu tak zamilováni, jako byl kdysi Láďa V., po stopách jeho dávného příběhu. Zpravidla stanovíme konání tohoto dobrovolného podniku na některý podzimní nebo časné jarní poobědve. A jdeme pak do čtvrti a jejíh ulic, kde Láďa jako chlapec kdysi chodil, ukazují jim dům, na jehož místě byla kdysi nezastavěná plocha, kde jsem jej poprvé nviděl, pak postojíme na nárožích a zákoutích, kde jsme kdysi umlouvali založení jeho nové družiny, projdeme i ulicemi a plácky, kde bydleli její členové, vejdemo na dvorek starobylého domu, kde družina měla dočasně svou družinovou klubovničku, ve které se skoro každý den scházela. A na závěr naší cesty za historií oddílu přichází pak dojem nejjasnější: To, když políčku vkročíme i do chodby domu, kde Láďa šel po několika let svého chlapeckého života.

A vracíme se pak zpět do svých čtvrtí — a účastníci cesty touží po tom, aby se Láďovi mohli vyrovnat celým svým chováním, i svou prací pro oddíl. A všem těm, kdož s ním nebyli, o cestě výprávejší...

Tajná činnost družin

Jak jen se v září rozjede po táboře znovu oddílový život, každá družina začíná přemýšlet — a někdy už i pracovat — na své „tajné činnosti“.

Co to je, tato „tajná činnost“? Je to práce na něm, zpravidla vždy na nějakém výrobku, o kterém se družina domnívá, nebo i z vlastní zkušenosti ví, že by jej oddíl mohl velmi dobře upotřebit, ať již v klubovně nebo při nedělních výpravách, nebo na táboře. Často je dosti obtížné si takový potřebný výrobek vůbec vymyslet, nadto pak jej ještě vyrobít — a to dokonce tajně, aby druhé družiny nevěděly, co družina vyrábí. Aby to bylo co nejvíce překvapení na vánoční nadílce, kde se tajná činnost družin slavnostně odhaluje, předvádí a oddílu jako vánoční dárek předává.

Přesto se naše družiny každoročně svého úkolu zhošťují velmi čestně, a někdy je čím dále tím větší pouze o dobré a vhodné náměty k tajné činnosti, vždy ještě dokážou něco pěkného a potřebného si vymyslet.

O minulé vánoční nadílce na příklad jednu z družin věnovala

oddílu jako svou „tajnou činnost“ vlastnoručně zhotovenou holičskou skříňku na nepotřebnější nářadí, s mnoha přepážkami, políčkami a věšáky na zavěšení drobného rukodělného nářadí, na různé velikosti hřebíků atd. Až došed bylo nářadí v klubovně vždy nepřehledně roztroušeno po několika bednách a zásuvkách stolků. Zelená družina sestavila a vyrobila složitou stolní hru Murřá na tábor, která nám zřejmě byla mnohou deštivou hodinou na táboře a kterou chlapci s ohromným nadšením hráli v klubovně. Modrá družina udělala bytelný a krásný papír, když starý proutěný byl už v troskách. A výsledky „tajných činností“ z předcházejících roků: báječné křeslo v indiánském stylu pro toho, kdo vade v klubovně schůzku; počinování všech našich táborových kotlíků na válení; sepsání všech našich oddílových pravidel, vypracování hezkejších zákonů a celého průběhu oddílové činnosti do pěkné knížky, která je pak dávána ke čtení novým členům oddílu, aby se co nejrychleji zapahli do všeho, co v oddíle máme; olympijská vlajka pro olympiády našich táborů; stojany ke skoku vysokému; táborové bedny přestavěny uvnitř na praktické skříňky s mnohými políčkami; stůl „ponk“ pro naši dílničku, včetně malého svěráku, odkudsi sehnáného, umělý táborový ohně, přenosný, s připojením na stůl, pro večerní černé hodinky y klubu.

